

Broj 97, godište 26

Bilten

Interno glasilo Ženskog rada pri Savezu baptističkih crkava u RH

Intervju:

Lidija Edelinski - Žene pune nade

Kolumne:

- Tehnologija u službi nade
- Nada kao Božji plan

Dragi čitatelji,

već tradicionalni susret “Dani s Biblijom” i ove se godine održava od 18. do 22. travnja 2018. u Life centru u Crikvenici. Predavačica je sestra Karin Rudies. Kotizacija je 300 kuna.

Sve prijave poslati na:

Life centar

Šetalište Vladimira Nazora 55

51260 Crikvenica

Telefon:

Tel. 051 241 300 ili

e-mail: vbs.crikvenica@ri.t-com.hr

U ovom broju

Navika vs. nada

stranica **10**

Obiteljski kutak:

Radost

stranica **18**

Svjedočanstvo:

**Sigurnost u magli
amnezije**

stranica **19**

Vijesti

stranica **23**

Zdravi život:

Salata

Prozori našeg stana gledaju na jednu od glavnih ulica u Osijeku, Strossmayerovu. Budući da smo na ulazu u naselje u kojem se nalaze i škola i vrtić, u blizini naše zgrade ima nekoliko pješačkih prijelaza. Ili, da se ispravim, bilo je nekoliko pješačkih prijelaza. Nedavno su jedan prijelaz iz nekog razloga sastrugali i, po svemu sudeći, on više ne bi trebao postojati a na tom se mjestu ne bi smjelo prelaziti cestu (što je i pametno s obzirom da je u pitanju četverotračna glavna ulica). No ono što primjećujem kada gledam kroz prozor, zanimljivo je i pomalo znakovito. Ljudi i dalje prelaze na mjestu gdje to više nije dopušteno, to je navika. Znakovito mi je to jer to ljudsko ponašanje, raditi nešto iz navike, je ono što nas sprečava da povremeno budemo bolje i više od onoga što jesmo. U cijelu mi se priču ugurao i koncept o kojemu govorimo u ovom broju, a to je nada. Ugodno je i poznato stalno se kretati u našim navikama, našim sigurnim mjestima, utabanim stazama života, ali gdje je onda tu nada? Nada je onaj dio zbog kojeg možemo izaći iz takvih staza i ući u ono nepoznato, nada je ono što nas vodi, posebno kao kršćane, jer imamo nadu u Božja obećanja.

Tema ovog broja nije bila unaprijed dogovorena (da, i takvo što se ponekad dogodi!). No kako su tekstovi stizali ta je riječ, uz neke biblijske stihove, počela uredno iskakivati. Ovaj put neću unaprijed govoriti što se u kojem tekstu nalazi, već vas izazivam da uđete u nepoznate stranice i pročitate tekstove koji slijede, a zatim da s nadom iskoračite iz utabane udobnosti u ono uzbudljivo i nepoznato što je Bog za sve nas pripremio.

Speranca Tomin

Nadnaravno nasuprot naravnog

Uskrsnuće Isusa Krista, kao najvažniji događaj u kršćanstvu, zalag je i uskrsnuća onih koji vjeruju u njega čime dobivaju novi stav prema smrti i neprolaznu nadu u vječni život koji tek treba doći. Nepoznate su nam mnoge stvari o nebu i našem životu u njemu. Pitamo se kako će to sve izgledati. Kao kršćani, svjesni smo važnosti našega tijela te da će ono u proslavljenom obliku, zajedno s dušom, uživati u Božjem vječnom prisustvu. Naša je nada u uskrsnuću tijela. Stoga se često pitamo: kakva će biti naša uskrsla tijela? Hoćemo li biti mlađi ili stari? Hoćemo li prepoznati svoje voljene: članove obitelji, prijatelje, druge vjernike? Neka od tih pitanja postavljali su krivi učitelji u Korintu a nalazimo ih u 35. retku 15. poglavlja Prve poslanice Korinćanima: "Ali reći će netko: Kako uskrsavaju mrtvi? I s kakvim li će tijelom doći?"

U 15. poglavlju Prve poslanice Korinćanima, Pavao odgovara korinćkim učiteljima koji su nijekali mogućnost tjelesnog uskrsnuća, jer su smatrali da nakon smrti postoji život, ali samo u duhovnom obliku, bez stvarnih, fizičkih tijela. Pavao im odgovara da ako nema uskrsnuća od mrtvih, tada očito ni sam Krist nije uskrsnuo, što bi dovelo do toga da je propovijedanje apostola, pa tako i vjera, uzaludno. Za Korinćane – a i nas – to bi značilo prepuštanje beznađu i očaju. Pavao im daje primjer uskrsnuća u prirodi – sjeme iz kojeg nastaje biljka – te ističe gledanje na uskrsloga Krista kao na primjer naših uskrslih tijela: "Snagom kojom ima moć sve sebi podložiti on će preobraziti ovo naše bijedno tijelo i suobličiti ga tijelu svomu slavnemu" (Fil. 3, 21).

Teško je zamisliti kako će naša uskrsla tijela izgledati, stoga nam Pavao daje četiri kontrasta

naših sadašnjih tijela i naših budućih, uskrslih tijela.

"Tako i uskrsnuće mrtvih: sije se u raspadljivosti, uskrsava u neraspadljivosti; sije se u sramoti, uskrsava u slavi; sije se u slabosti, uskrsava u snazi; sije se tijelo naravno, uskrsava tijelo duhovno. Ako ima tijelo naravno, ima i duhovno" (1. Korinćanima 15, 42 – 44).

Neraspadljivost nadvladava raspadljivost, slava sramotu, snaga slabost, duhovno naravno.

Naša su tijela raspadljiva. Snažni i neuništivi, kakvi se osjećamo u našim aktivnim godinama, jednoga će dana drugi ljudi stajati na našem grobu. "Jer prah ti si, i u prah ćeš se vratiti" (Post. 3, 19). Smrt je neizbježna.

Naša su tijela sramotna. Naše su nas noge vodile na bezbožnička mjesta, rukama smo udarali i povređivali druge, jezikom smo lagali ili ogovarali jer smo bili robovi grijeha koji je

vladao u našem smrtnom tijelu i davali svoje udove u službu nečistoći i bezakonju (Rim. 6, 17, 19).

Naša su tijela slaba. Podložni smo umoru, bolesti i starenju. "I mladići se umaraju i malakšu" (Iz. 40, 30)

Naša su tijela naravna. Pripadaju ovoj stvarnosti i fizički su pripremljena za život na zemlji.

"Prvi čovjek, Adam, postade živa duša, posljednji Adam - duh životvorni" (1. Kor. 15, 45). Baš poput Adama, i naša su tijela sačinjena od praha zemaljskog te nosimo njegove osobine, grešnu prirodu koja nas vodi u smrt. Dok s druge strane nasljedovanjem posljednjeg Adama, koji je životvorni duh, nosimo sliku nebeskoga čovjeka, a u našim nebeskim uskrsnim tijelima odražavat ćemo Kristov lik. Uskrslo tijelo Isusa Krista bilo je fizičko, ali ipak nije bilo vezano zakonima prirode. Uskrsli Isus ukazuje se svjedocima u prepoznatljivom obličju. Oni ga prepoznaju i dodiruju. Žene koje ga susreću dodiruju mu noge (Mt. 28, 9). Isus sam poziva učenike da se uvjere kako nisu vidjeli duha, već uskrslo tijelo s mesom i kostima: "Pogledajte

ruke moje i noge! Ta ja sam! Opipajte me i vidite jer duh tijela ni kostiju nema kao što vidite da ja imam" (Lk. 24, 39). Poziva ih da dotaknu njegove rane, posebno Tomu (Iv. 20, 27). Pita ih imaju li što za jelo te pred njima jede pečenu ribu (Lk. 24, 41). Dolazi među učenike dok su vrata bila zatvorena (Iv. 20, 19). Učenici na putu za Emaus prepoznaju ga u lomljenju kruha: "Dok bijaše s njima za stolom, uze kruh, izreče blagoslov, razlomi te im davaše. Uto im se otvore oči te ga prepoznaše, a on im iščeznu s očiju" (Lk. 24, 30 - 31).

Naša je nada u tome što znamo da će naša smrtna tijela biti oživiljena i da u nebu nećemo biti samo duhovi bez tijela, već će naša smrtna tijela biti proslavljena. "Ako li Duh Onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih prebiva u vama, Onaj koji uskrisi Krista od mrtvih oživit će i smrtna tijela vaša po Duhu svome koji prebiva u vama" (Rim, 8, 11). Naša je nada u tome što će naša uskrsna tijela biti neraspadljiva – vječna. Bit će podignuta u slavi. Neće imati ožiljke grijeha. Neće biti podložna istim ograničenjima i ranjivostima. Naša će snaga biti obnovljena. Naša će tijela biti nadnaravna, pripremljena za službu u novom, vječnom kraljevstvu. Bit će obnovljena za proslavljanje Gospodina u novom stvorenju, novom nebu i novoj zemlji.

Uprimo pogled u uskrslog Krista. Trenutno nemamo sve odgovore i sve znanje, ali znamo jedno, a to je da nam po Isusu Bog daje pobjedu. I to je naša nada. Smrt je lišena svoga žalca. Po vjeri u Isusa imamo pobjedu nad grobom, jer ako znamo da su nam grijesi oprošteni možemo se suočiti sa smrću. "A kad se ovo neraspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se obistinuti riječ napisana: Pobjeda iskapi smrt. Gdje je, smrti, pobjeda tvoja? Gdje je, smrti, žalc tvoj? Žalc je smrti grijeh, snaga je grijeha Zakon. A hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu!" (1. Kor. 15, 54 - 57).

Sonja Rozner

Božji plan za ženu punu nade

Intervju: Lidija Edelinski

Lidiju ukratko znam već neko vrijeme preko povremenih dopisivanja, surađivanja u ženskom radu i kratkih brzih razgovora na konferencijama. Kada je prošle godine na ženskoj konferenciji u Čakovcu govorila o projektu “Žene pune nade” već sam počela razmišljati o tome kako bismo projekt i Lidijinu službu trebali malo predstaviti u Biltenu. Tako kada se Lidija javila s oglasom za radio emisije “Žene pune nade” za Bilten, odlučili smo malo spisateljski porazgovarati za Bilten (spisateljski jer smo ipak udaljene 300-njak kilometara, hvala Bogu za tehnologiju!).

Kada sam od Lidije dobila odgovore na pitanja, oduševio me način na koji je pisala o svom životu kao priči koja se razvija i pruža jednu sliku.

“Dok je na brdovitom Balkanu još uvijek postojala država sa šest republika i dvije pokrajine, Bog je isplanirao da se ja rodim u onoj sjevernoj pokrajini – Vojvodini,” započinje Li-

dija o svom životu. “Berba kukuruza bila je u punom jeku tog listopada godine 1976. kada sam prvi put zapjevala u maminom naručju u jedinome, a samim time i najpoznatijem, rodilištu u Novom Sadu. Odrasla sam nadomak Novog Sada, u mjestu po imenu Kisač, većinski nastanjenom slovačkom manjinom.” Kako kaže, Kisač je imao sve što je potrebno za miran život: školu s nastavom na jeziku manjine, ambulatnu, knjižnicu i crkvu. “Ne jednu, već crkve nekoliko vjeroispovjesti i denominacija.”

U Kisaču je Lidija zajedno s obitelji pohađala baptističku crkvu i roditeljima je i danas zahvalna što su nju i brata odgajali u kršćanskom duhu. “Od malena smo znali da nismo slučajno došli na svijet i da smo tu jer Bog ima plan za naš život, i ne samo to, nema nas namjeru ostaviti da se sami snalazimo kroz život, već nam želi biti blizu i želi da mu predamo svoj život da nas on kroz njega vodi, usmjerava i štiti.”

U priči svog života, na pitanje kako je svoj život predala Kristu, Lidija kaže: “Koliko sam jasno to razumjela sa svojih 8 godina, kada sam prvi put molila Boga da uđe u moje srce, ne znam. Znam samo da sam tu svoju odluku sačuvala manje-više za sebe. Pod utjecajem dosta tradicionalnog okruženja u crkvi, bila sam pod dojmom da najprije svojim ponašanjem moram drugima pokazati da sam se promijenila jer, bit ću poslušnija roditeljima, ljubaznija prema bratu, a tek im onda mogu reći da sam se obratila. Bog je, pak, vidio moju unutarnju borbu i na jednom omladinskom kampu poslao do mene osobu koja mi je pomogla razumjeti Božju milost i oprostjenje u potpunosti. Shvatila sam da nikada neću sama postići to savršenstvo osobnosti s kojim sam planirala doći pred Boga, a

onda i pred ljude, već se moram prepustiti nje-
govoj milosti i dopustiti da me on mijenja, bru-
si i izgrađuje moj karakter. Djed mi je običavao
čestitati Božić uz želju 'da se Isus, koji je rođen
u Betlehemu, rodi i u mojem srcu'. Jedva sam
čekala Božić nakon tog omladinskog kampa da
djedu kažem da se Isus rodio i u mom srcu i da
se želim krstiti." Što je Lidija i učinila u svojoj
šesnaestoj godini.

S novim razdobljem života, srednjom ško-
lom, i s novim pogledom na život s Bogom,
Lidija je željela svoje doživljaje Boga dijeliti i s
drugima pa je počela služiti preko pjesme, koju
naziva "jezikom svoje duše", te je pjevala u ne-
koliko zborova, odlazila na omladinske sastan-
ke i službe, ne samo crkve čiji je bila član.

"Božji plan za mene bio je da me odvede
dosta daleko od mjesta u kojem sam rođena i
svijeta koji sam poznavala, no tada to još nisam
znala. Znala sam jedino da imam veliku želju
pohađati biblijsku školu koja je 1996. otvore-
na u Bačkom Petrovcu." Lidija se prisjeća za-
nimljivosti vezane uz biblijske škole i teološke
fakultete tog razdoblja. "Te su ustanove, u šali,
nazivali 'tvornicama cipela'. Zašto? Zato što su
studenti najčešće dolazili kao samci, a školova-
nje završavali u paru!" Ista stvar, kaže Lidija,
dogodila se i njoj, kada je u biblijskoj školi upo-
znala Davora iz Vukovara te su se 1998. godine
i vjenčali.

"Davor je bio iz Vukovara i 1999. godine
vratio se u Vukovar u koji se tada nitko nije
htio vratiti jer skoro da nije bilo ičega zbog
čega bi se život u Vukovaru činio makar malo
primamljivim, ali Bog... Bog je Davora i mene

spojio i nakon peripetija dostojnih sapunice
od barem 150 epizoda i ja sam konačno u ruci
imala sve potrebne papire kako bih mogla s
mužem živjeti u Vukovaru, a zatim i u Zagrebu
gdje smo sada."

Kako se nova obitelj Edelinski našla u Za-
grebu? "Budući da je Davor prevoditelj, dok
smo još bili u Novom Sadu prevodio je mno-
ge pisane materijale i konferencije za tamošnji
ogranak Dječje misije i blisko surađivao s Nei-
lom i Ritom Walkenfuss koji su došli u Hr-
vatsku, u Zagreb, kao djelatnici te misije. Na
njihov smo poziv došli 'čuvati im stan' dok su
bili odsutni iz Hrvatske, a kao mnoge obitelji
tamo smo ostali dobrim dijelom iz ekonom-
skih razloga." Podršku su našli u Baptističkoj
crkvi Malešnica u Zagrebu, a njihova obitelj,
sada proširena za još dva člana, Erika, srednjoš-
kolca, i Simeona, osnovnoškolca, još uvijek slu-
ži u toj crkvi. "Otkrivamo i njegujemo darove
koje nam je Bog dao pa čak polako gledamo i
svoju djecu kako upoznaju Boga i uče koristiti
darove koje su dobili. Izražavamo se glazbom,
pisano i verbalno (na nekoliko jezika) i umjet-
nički u raznim tehnikama i pravcima. Mi smo
jedna vrlo ekspresivna obitelj," zaključuje Lidi-
ja uz smijeh.

Da, kao i većina žena u službi, ne radi samo
u crkvi, zanimalo me što je to što radi izvan
crkve. "Sadašnje mi je zanimanje operater vi-
šejezičnog kontaktnog centra za korisničku
podršku uz trenutnu poziciju zamjenika vodi-
telja odjela ključnih kupaca. Puno riječi koje
označavaju agenta koji vam na info-liniji odre-

đene firme daje informaciju ili vas vodi kroz rješavanje vaših žalbi. Uz to, u moj opis posla spada i komunikacija s raznim odjelima unutar i izvan kompanije, ponekad i državnim organima te pomoć u obuci kolega. Mjesto je to na kojem Bog najviše brusi moj karakter, mjesto gdje učim kako funkcionira komunikacija u krugovima izvan crkve i otkrivam dubinu darova koje je Bog ugradio u mene a koji nisu nužno izašli na površinu u poslovima koje sam obavljala u crkvenim krugovima. Taj posao zahtijeva stalno učenje, visoku koncentraciju i famozni multitasking u raznim oblicima.”

O tome je li ona odabrala službu ženama ili se tu ipak nešto drugo dogodilo, Lidija kaže: “Evo, čini se da nisam ja odabrala službu ženama, već je Bog mene odabrao da služim ženama. Mislim da me Bog tu i tamo ‘ubacivao’ u ženski rad dok sam još bila tinejdžer, preko raznih manjih službi na sestrinskim konferen-

cijama, omladinskim sastancima... U vrijeme kada sam ja bila tinejdžerica u našem je mjestu bilo dosta mladih kršćanki iz raznih denominacija i sve smo tražile dodatnu duhovnu hranu u zajedničkim molitvama i izlaganjima i proučavanjima pojedinih biblijskih tekstova. Znam da mi je ta vrsta služenja uvijek donosila blagoslov i radost.” Lidija se i dalje prisjeća svojih početaka rada sa ženama u Hrvatskoj. “Uvijek se sjetim Lynn Lehn, koja je jedno vrijeme u zajednici na Malešnici vodila rad sa ženama. Prepoznala je u meni dar kojeg nisam ni sama bila svjesna i poticala me da tim darom služim drugim ženama. Vidiš sad, što više razmišljam to mi je jasnije da sam u ženski rad uvijek bila uključena jer su druge sestre (a i braća) u meni prepoznale dar i potaknule me na služenje pjesmom, riječju, ohrabrenjem ili čak radom kao tajnica u Ženskom radu pri SBC u RH.”

Lidija je sada uključena u službu “Žene pune nade”. O čemu se tu točno radi? “To je međunarodna služba ženama koja se odvija, mogli bismo reći, pod kapom radijske i medijske misije TransWorldRadio (TWR), koja u Hrvatskoj nosi ime Val Evanđelja. Služba je nastala 1997. godine u Singapuru pod imenom ‘Projekt Hannah’. Ime je dobila po majci Hani ili Ani, majci proroka Samuela koja je od Boga tražila i dobila nadu. Isti je Bog Marli Spieker stavio na srce da unutar TWR-a razvije i službu ženama kroz koju bi se ženama iskazalo suosjećanje, ohrabrenje i dala nada u cijelom

svijetu putem molitve ili praktičnim pomaganjem u konkretnim potrebama i podizanjem svijesti o različitim pitanjima iz svih područja života. Projekt je na početku 2017. promijenio ime u 'Žene pune nade'. To je sada globalni molitveni pokret s molitvenim partnerima u oko 130 zemalja svijeta. Mjesečni molitveni kalendar izdaje se na više od 70 jezika i donosi molitvene potrebe i informacije o konkretnim zemljama i područjima za koja se moli, dok se radio emisija 'Žene pune nade' emitira na više od 85 svjetskih jezika. Jedan od primjera rada na konkretnom problemu je rad švedskih žena koje su razvile praktičnu službu azilantima, a svojevremeno su otvorene i 'Hanine kuće' u kojima se pomagalo baš izbjeglicama iz balkanskih država, tako i Hrvatske."

U prošlom smo Biltenu objavili i raspored emisija i gdje se mogu poslušati u Hrvatskoj. "U Hrvatskoj je služba najviše prisutna preko radija. Možete nas slušati na Hrvatskom radiju "Bljesak" na 105.5 MHz UKV-a, subotom i nedjeljom od 18:00 do 18:30 te na City radiju u Velikoj Gorici na 88.6 MHz svake nedjelje ujutro od 9:00 do 9:30 sati na radio stanici i preko live streaminga u isto vrijeme, a snimljene emisije možete i dobiti na CD-u na kućnu adresu." Lidija je zahvalna za pomoćnice u snimanju emisija: Rujanu, Nelu i Astrid. Kao i svaka služba i rad, i ovdje postoje neki izazovi s kojima se volonteri moraju suočiti. "Uz stalni posao, najveći mi je izazov vrijeme potrebno za organizaciju svih aspekata službe. Nakon dužeg razdoblja molitve, Bog je potaknuo sestru

Hanu iz evandeoske zajednice na Jelenovcu u Zagrebu da mi se pridruži, no i dalje nam je objema najveći izazov to vrijeme za održavanje i širenje službe." Da ipak nisu sve samo izazovi, Lidija kaže da su "međunarodne konferencije uvijek ohrabrujuće jer čujem svjedočanstva o službi i drugim zemljama. Božja je ruka na djelu osobito u zemljama u kojima vladaju totalitarni režimi i tama vladara ovog svijeta želi nadvladati poruku nade, no ne uspijeva. Nedavno me obradovala gospođa koja mi je nakon predstavljanja službe pristupila i rekla kako redovito sluša emisiju i u svakoj se temi nađe poruka koja ju dotakne."

Pozivamo sve čitateljice i čitatelje Biltena da mole za ovu službu i njezine voditeljice Lidiju i Hanu te za to da im Bog osigura još suradnika za tu veliku službu širenja nade. "Iako službu vodimo volonterski, uvijek postoje i financijske potrebe koje treba pokriti kako bi služba mogla napredovati. U knjizi proroka Jeremije čitamo da Bog zna svoje naume koje s nama namjerava, da nam da budućnost i nadu. To je još uvijek isti Bog, Bog nade," podsjeća Lidija. "To ne znači da nećemo nikad biti nesretni ili da ćemo uvijek lako naći nadu u beznadnim situacijama, već da nam Bog može i želi dati nadu i mir. Ne zaboravimo tražiti nadu i mir u Bogu."

Zahvalni smo Lidiji za njezino vrijeme da s nama podijeli malo o tome tko je ona i što radi te da nam predstavi još jednu službu žena u Hrvatskoj.

Razgovarala Speranca Tomin

Radost – rod koji rađamo

Dok nisam osobno upoznala Isusa Krista, moje je poimanje radosti ili sreće bilo sve samo ne ono što danas vjerujem. Smatrala sam da možeš biti radosna uglavnom kada ti sve ide po planu, po želji ili od ruke, a sreća je za mene bila ona preplavljujuća radost kada mi se dogodi nešto predivno.

Ovih dana razmišljam o tome kako su ljudi oko mene nezadovoljni, kako ih gotovo ništa ne može razveseliti, obradovati. Blagdani su izgubili svoju čar, djecu je teško obradovati pravim poklonom jer sve već imaju i gotovo da ni ne znaju željeti, osim ponekad neke ne-realne stvari. Često mnogima nikad nije dosta ni novca ni posla, a ako ga i imaju teško da se osjeti zadovoljstvo. To je zapravo više osjećaj da većinu stvari imamo pod „normalno“ i pod „naravno“ i da uvijek trebamo još ono malo ili samo još nešto. Naravno da kao vjernici razumijemo da ljudi koji nemaju nadu i vjeru u Isusa uvijek imaju prazninu u sebi koju samo Bog može ispuniti i da zato možda nikad nisu zadovoljni. Znamo da Pismo kaže da je vjera veliki izvor dobrotka ako je duh zadovoljan onim što ima. Jesmo li kao vjernici zadovoljni onim što imamo? Imamo li radost unatoč okolnostima? Gdje je granica između toga da težimo ka boljem, dubljem, višem u odnosu na zadovoljstvo onim što imamo?

Pitala sam se ta pitanja kada promišljam o situacijama gubitka posla, nemogućnosti začeca, nemaštini, nerazumijevanju od strane bliskih osoba, neposlušnosti djece, premora, neriješenih odnosa u obitelji ili zajednici, problema u odgoju tinejdžera, smrti drage osobe i raznim drugim okolnostima... Kako tada biti zadovoljan, zahvaljivati ili donositi, rađati plod radosti?

Kada mi je umro tata, draga mi je sestra poslala poruku sa stihom iz psalma 116: “Ja vjerujem i kada kažem nesretan sam veoma.” Meni je to tada bila nadnaravna utjeha. Jesam li tada uistinu u sebi imala radost o kojoj znamo i govorimo kao oni koji poznaju Isusa?

Nedavno dolazim premorena s posla i nailazim na blagi kaos u kući. Dobro, možda i nije bilo baš tako strašno, ali meni je izgledalo još gore jer sve nije bilo onako kako sam očekivala i zamolila da se napravi i da me dočeka. Na trenutke je to i smiješno, ali u tom trenutku, kad nas slomi umor i kad „pregorimo“, skloni smo slabijoj toleranciji, u najmanju ruku. Želim se radovati djeci, dolasku doma, no kao da imam potrebu taj osjećaj ostaviti za kasnije. Prvo moram svašta nešto riješiti. Čini mi se da sam i prije početka takvih misli, znala da je to pogrešno i da postoji ispravniji način, no tada nisam poslušala. Moja i mnoge druge situacije ljudi s kojima dolazim u razgovor, potakla me da razmišljam o toj istinskoj radosti koju imamo u sebi, u našem Isusu, unatoč okolnostima, unatoč svemu, baš svemu.

Ta je radost plod Duha Svetoga. Znamo da plod treba vremena i njege da se razvije i sazrije. Isto tako znamo da je to rod koji trebamo roditi. Naša je odgovornost i svrha da svjedočimo za Boga u ovom svijetu i da se razlikujemo od onih kakvi smo bili prije. Jasno mi je da nije lako, ali znam u koga vjerujem i tko može dati radost. Na meni je da se odlučim biti radosna bez obzira na okolnosti, bez obzira na sve.

Darja Juratović

Nove tehnologije u službi nade

Čačkajući po internetu jednog lijenog pro-sinačkog popodneva, odlučila sam da je došlo vrijeme da se izložim svijetu audioknjiga. Jednog dana položiti ću vozački, vjerojatno prije nego Zagreb uloži odlučne i sistematične napore da rastereti svoje već predinfarktne kućavice alternativnim oblicima prijevoza, što znači da ću postati povremeni dio problema gmižući u kolonama između kuće, posla i kuće. Želim barem imati razrađenu audioknjižnicu uz koju ću poželjeti da put traje koliko već mora trajati. I ne samo to, zamislite koliko tek kućanskih poslova neću napraviti slušajući zanimljiva poglavlja jer ću se ipak zavaliti na kauč sa slušalicama, gundajući sama sebi da "tko si je uzeo za pravo osuditi ženski rod na multitasking?!" Manite se zmijska posla...

I dok sam tako otvaranje osobnog računa na audioknjižnom servisu sve dublje zatrpavala egzistencijalističkom tiradom, serijom klikanja u maniri „je l' ovo radi il' ne radi?!", kupila sam svoju prvu audioknjigu koju nisam nužno htjela. No, kao i kod ostalih bitnih stvari u životu, ne zaljubiš se u sve dobro uvijek na prvi pogled.

Promise me, Dad (Tata, obećaj mi) naslov je knjige koju je napisao bivši američki potpredsjednik Joe Biden, koji je osam godina služio u Obaminoj administraciji. U tom memoaru govori o godini u kojoj su se njegove potpredsjedničke obaveze ispreplitala s borbom za život njegovog sina Beaua. Daleko od publiciteta, 45-godišnji državni odvjetnik savezne američke

države Delaware, Beau Biden, borio se godinu dana s jednim od najagresivnijih tipova tumora mozga ne odustajući od života doslovno do posljednjeg daha. Njegov otac privatno je proživljavao duboku borbu s nadirućim očajem zbog neminovnog gubitka najstarijeg sina dok se istovremeno nije povlačio iz stvarnosti svijeta koji ne pita smije li se nastaviti okretati. Nijedna od njegovih uloga u vanjskopolitičkim krizama poput Ukrajine, Iraka i „sjevernog trokuta“ Latinske Amerike nije nudila ni pauzu ni prostor za strepnju i tugovanje.

Ono što me posebno držalo ušiju zaljepljenih za tu knjigu je način na koji se čitava obitelj Biden ni pod koju cijenu nije htjela odreći nade u mogućnost da Beau pobijedi rak. Pobrinuli su se da budu prisutni jedni za druge i bez kompromisa provedu najkvalitetnije moguće vrijeme zajedno (na čemu su i prije bolesti gradili čvrstoću obiteljske povezanosti), no inzistirali su na tome da za njih svijet ne smije stati. Da karakterom i stopostotnim trudom nastave ulagati u bolje sutra, ciljano i svrhovito, kao da će ga njihov sin, otac, brat i suprug dočekati zajedno s njima. Beau je neustrašivo održavao takvo ozračje u obitelji. „Obećaj mi, tata! Obećaj mi da nećeš odustati, što god da se dogodilo. Ja ću biti dobro. Obećaj mi da ćeš biti i ti.“

Duboko me se dojmio taj bolno opipljivi prikaz neugasive nade. (Toliko duboko da su se već i Ela i mačke pitale što se to događa iza njihovih slušalica.) Nade koja ne pita za statistiku, nade koja hrabro ide korak po korak prema cilju, prema svrsi, prema životu, i odbija zaustavljati svoje korake da ne bi promatrala giljotinu koja joj lebdi nad glavom.

Netko je jednom rekao: „Ne polažemo nadu u uspjeh, nego u uskrsnuće.“ I ova je biografija natopljena tom istinom. Moja je molitva da budem i ja. Da ne kalkuliram omjerom vjerojatnosti uspjeha i straha od neuspjeha, već da živim i dajem sto posto znajući „da vaš trud u Gospodinu nije uzaludan,“ 1. Korinćanima 15,58.

Premotaj na 15,1. Pusti.

Mateja Magdalenić

Istinovati u ljubavi

Teološka promišljanja o običnim stvarima

krugu, ima tu slabost da prima čudne učitelje, a istina pati i pati zajedništvo s drugim crkva-
ma jer ti “učitelji” imaju svoje ideje. Zato Ivan piše i najavljuje dolazak jer valja obnoviti narušenu ljubav da bude “kao otpočetka.” Ta je ljubav, pak, određena Kristovim zapovijedima.

Izabrana gospođa vjerojatno baš zbog zahtjeva ljubavi i prihvaća te učitelje. Među njima su takvi koji ne vjeruju da je Isus došao u tijelu. Ti su ljudi sve produhovljavali, pa im je bilo nezamislivo da bi se Krist utjelovio. Tu je problem: ako Krist nije došao u tijelu, kako smo otkupljeni? S druge strane, ti su “duhovni” i vrlo nasrtljivi i lako nas zbune. S pravom apostol upozorava tu sestru, da ljubav mora u obzir uzimati istinu i postavljati granice nasrtljivcima.

Nasuprot tome, Treća se Ivanova poslanica bavi jednim Diotrefom, koji nikoga nije primao (pa ni apostola i njegove izaslanike) jer je mislio za sebe da je sam vrhunac istine. U crkvi je uspostavio strahovladu. Čovjek bi se mogao pitati zašto “izabrana gospođa” ne smije, a Diotref mora primati putujuće propovjednike? Odgovor je i jednostavan i kompliciran: pozvani smo na ljubav, ali je ljubav omeđena Božjim zapovijedima i ispravnim učenjem o Isusu. Pozvani smo na istinu, ali ta istina mora ići pod ruku s ljubavi prema braći i sestrama.

Tko hoće biti vjeran Isusovoj riječi mora se učiti “srednjem putu” – kako to veli apostol Pavao, mora “istinovati u ljubavi” (Ef. 4,15). Od žena, koje se lako zbog ljubavi odriču istine, to znači mimo često realnih “prepreka” i inklinacija učiti Božju riječ i držati svoj teritorij. Ne smiju se olako odreći svoje odgovornosti zbog nekog muškarca, jer na Gospodnjem sudu neće moći odgovoriti: “Onaj mi nije dopustio!” Za muškarce, koji se lako nameću za autoritet i onda kad to nisu, to pak znači da se moraju dobro preispitati ne shvaćaju li se previše ozbiljno i ne traže li da se u zajednici slavi prije svega njih, a ne Krista. Oba ta – možemo reći nezrela i tjelesna – pristupa, pogubni su za crkvu i teško je reći koji je opasniji.

Dugo me mučilo pitanje što točno znači održati “riječ Božju” i biti vjeran “pravom nauku.” Novozavjetni odlomci često podrazumijevaju da mi znamo točno što je to. No, ako se okrenemo, svatko ima neku svoju istinu i zahtijeva da joj se priklonimo. Iritiraju me kršćani koji su sebi uzeli za pravo suziti Božju riječ na mjere svojih mišljenja. Na primjer: toliko su za život nerođenih, a nemaju problem ubaciti bombu u kliniku za abortus ne mareći za živote odraslih. Ili, toliko su zabrinuti za pravovjernost, da odbacuju svakoga koga su ocijenili doktrinarno netočnim. Komentirao je naš prijatelj Johannes takav stav: “Kao da samo oni imaju Gospoda (koji im prenosi povjerljive informacije), a mi svi imamo njih (da nas poput Boga prosvijetle).”

Kad su me prije koju godinu zamolili da napišem mali komentar na 2. i 3. Ivanovu poslanicu, nešto sam zanimljivo primijetila. Te su male poslanice toliko slične i sasvim paralelno napisane. Kao da govore o dva suprotna pristupa istoj temi: kako zapravo “hoditi u istini” (posebno kao vođa crkve)?

U Drugoj Ivanovoj u prvom je planu “izabrana gospođa” (o njezinom se identitetu mnogo raspravlja, ali o tome tu ne možemo zbog nedostatka mjesta). Njoj Ivan piše jer je važno da ona i njeni žive u ljubavi, ali i da hoda “prema Isusovim zapovijedima.” Kad se situacija pokuša malo rekonstruirati, čini se da “izabrana gospođa”, voditeljica crkve u efeškom

Ksenija Magda

Nada kao Božji plan

Vrlo nam je dobro poznat osjećaj beznađa. Potrebno je samo otvoriti novine, pogledati portale ili upaliti televizor da nam dođe da ostavimo sve i zauvijek odemo u neke sjeverne krajeve gdje se čini da još postoji budućnost. Teško je vjerovati u “bolje sutra” dok gledamo nepravdu, siromaštvo, izrabljivanje, zlostavljanje, nasilje... Čini se kako je stanje očaja, apatije i ciničnosti postalo naš status quo. Kako onda vidjeti izlaz iz sustava koji neodoljivo podsjeća na silaznu spiralu na kojoj se sve većom brzinom približavamo neizbježnoj propasti?

U 29. poglavlju knjige proroka Jeremije čitamo dobro poznate riječi: *“Jer ja znam svoje naume, koje s vama namjeravam – riječ je Gospodnja – naume mira, a ne nesreće: da vam dam budućnost i nadu.”* Iako se ti stihovi mogu činiti kao stavljanje flastera na rak-ranu, kao površan pokušaj utjehe u teškim trenucima, prorok ih nikako ne govori kako bi naivno ublažio patnje Božjeg naroda. U prethodnim stihovima prorok Jeremija suočava Božji narod s činjenicom da će biti izgnani iz svoje zemlje u Babilon te da to neće trajati dvije godine kako su neki populisti tada prorokovali, već sedamdeset. Prorok ih suočava sa surovom realnošću koja je pred njima i ne pokušava to ublažiti. Govori im da prihvate situaciju u kojoj su, da grade kuće, da rade, da stvaraju, da traže mir. No ne ostavlja ih u očaju. Preko proroka, Bog svom narodu govori da će doći trenutak kad će i to progonstvo završiti. Ne zato što su oni moćan i nepobjediv narod i zaslužuju biti izbačeni, već zato što Bog ima svrhu za njih i od njih očekuje da i pred licem nepravde i patnje budu spremni živjeti dobar život. Od trenutka čovjekovog pada u grijeh, Bog radi na tome da obnovi cijelo stvorenje i njegov narod, po obećanju koje je dano Abrahamu, ima ulogu u tome. Iako su suočeni s nesrećom, progonom i patnjom, Bog ih upozorava da ne očajavaju, već da žive dobar život i da brinu za zemlju u kojoj se nalaze. Bog ih podsjeća da su dio nečeg većeg i da će njegova svrha biti ispunjena.

Kada razmišljam o nama, čini mi se kako u zemlji koja se 90-postotno izjašnjava kao kršćanska, beznađe i očaj ne bi smjeli biti predmet razgovora niti sadržaj misli. Nada je jedan od ključnih pojmova kršćanstva. Apostol Pavao u poslanici Korinćanima nadu stavlja u društvo vjere i ljubavi, kada ih u hvalospjevu ljubavi postavlja kao trio vrhunskih vrijednosti koje posjedujemo dok smo ovdje. Cijela je Biblija protkana nadom kao vizijom budućnosti prema kojoj težimo a koju je Bog obećao.

U isto vrijeme, nada nije nešto što koristimo kao čekić kojim se lupamo u glavu kako bismo pobjegli od stvarnosti u kojoj se nalazimo. Nada s jedne strane pruža siguran temelj na kojem možemo stajati, a s druge kreativnu silu koja nam pomaže da obnavljamo Božji svijet – to je dar koji nam Bog daje kroz uskrsnuće Isusa Krista. Kao sljedbenici Krista, nismo pozvani bespomoćno sjediti i cinično komentirati propast oko nas. Pozvani smo raditi, stvarati, tražiti mir i vjerovati da Bog radi kako bi obnovio svoje stvorenje, usprkos okolnostima. Završit ću riječima kojima apostol Pavao privodi kraju svoju poslanicu Rimljanima: A Bog izvor nade, neka vam dadne potpunu radost i mir u vjeri, da po snazi Duha svetoga vaša nada raste.

Ela Magda

(Emitirano na Hrvatskom radiju u svibnju 2017. godine)

Predstavljamo: Lice s naslovnice

Danijela Mamić – Iskoristiti Božje prilike

Moje je ime Danijela Mamić, majka sam troje djece. Živimo u Karlovcu. Moj najstariji sin Vilim ima 20 godina, kćeri Marti je 16. Mali Mihael ima tri. Gospodin nas je nemalo iznenadio još jednim darom, pred kojih mjesec dana saznali smo da ćemo dobiti još jednu bebu. Malo je reći da nam je veselo, nikada dosadno. Moj suprug radi u Zagrebu, tako da odgovornost za naš dom potpuno pada na mene. Uz to, da napomenem, niti on niti ja više nemamo roditelje, tako da neprocjenjiva pomoć baki i djedova itekako nedostaje.

Sve to nije nikakav izgovor za mene pred mojim Bogom da mu ne služim. I nebrojeno se puta pokazalo istinitim da kada njega stavim na prvo mjesto, sve se ostalo, okolnosti i situacije, poslože baš onako kako bi to trebalo biti. Bog je vjeran.

Moja je služba krenula u sudjelovanju u lutkarskoj evangelizacijskoj grupi Anime. Uvježbali bismo nekoliko dječjih pjesmica, igrokaz/dramu, kakav ples i gostovali bismo po karlovačkim vrtićima. Uz molitvu i probe, nagrada nije izostala. Uvijek bi nas pozvali da im opet dođemo u gostovanje. Iako taj program kratko traje (djeca te dobi ne mogu dugo držati koncentraciju), potrebni su sati uvježbavanja za nastup. Sjećam se, prije tri godine imali smo i živu lutkicu na nastupima – mog Mihaela. Naš ga je dragi pastor čuvao dok bismo mi imali nastupe. Bog itekako providi načine i ljude kada izvršavamo njegovu volju i proslavljamo njegovo ime!

Već četiri godine služim i u organizacijskom timu za pripremanje Doručka za žene. To je posebna privilegija i tako sam nekako u posljednje vrijeme osupnuta odgovornošću koju nosi taj evangelizacijski događaj. Mi doslovce gorimo za žene koje nam budu gošće,

koje su našem Spasitelju posebno drage. Vrijeme za naše sastanke pronalazim lako. Imam takav blagoslov da moj muž, iako neobraćen, ne prigovara mom izbivanju iz kuće za crkvene poslove. On jedino kaže da je naš Mihael jedini muškarac na sestrinskim sastancima i doručcima za žene. Slatko se nasmijemo.

Nedavno sam prošla i seminar naše sestre Sandre Sharp. Ponudile smo na Doručku za žene spomenuti seminar i gle iznenađenja – žene su se prijavile! Potičem vas da nas nosite u molitvama za to jer će nam itekako biti potrebno. Svaku tu lekciju, koju ćemo prenositi prijavljenim ženama, trebalo je prvo proći i odvojiti vrijeme za to. Tu mi je trebala pomoć moje starije djece, koja uvijek nešto imaju u planu i strašno su zaposleni. Često se pomolim prije nego krenem pitati veliku djecu hoće li pomoći, pogotovo kad treba čuvati najmlađeg brata. Čudo jedno. Gospodin mi i u takvim situacijama daje mudrosti. Krenem prema njihovim sobama, spremna, naoružana čokoladom, bombonima, džeparcem ili već nečim za što znam da će ih smekšati i uvijek upali. Kad se vratim kući, često me pitaju: "Šta si se već vratila?"

U predbožićno smo vrijeme imali i turneju po gradu. Pjevali smo božićne pjesme na promenadi i korzu, pjevali smo i u Dugoj Resi, nastupali smo i s lutkicama na adventu, prvi put prošle godine. Slava Gospodinu za prilike koje nam daje!

Bog nam je, između ostalog, podario vrijeme, određen broj dana na ovome svijetu. Sva je odgovornost na nama kako ćemo to vrijeme potrošiti. Znam samo da ne želim protratiti prilike koje mi daje i molim ga za milost da izvršavam njegovu volju. Svaki dan ponovo i ponovo...

Danijela Mamić

Drage čitateljice i čitatelji,

željeli bismo saznati malo više o tome tko ste vi, naši čitatelji, odakle dolazite i vaše sugestije o tome kako naš Bilten možemo učiniti još boljim. Za to nam je potrebna vaša pomoć! Zato vas molimo da ispunite našu kratku anketu i svoje odgovore pošaljete na adresu: Speranca Tomin, Strossmayerova 105a, 31000 Osijek. Hvala vam na vašoj pomoći i trudu!

1. Spol M / Ž

2. Dob (zaokruži odgovor) a) do 25 b) 26 – 35 c) 36 – 50 d) iznad 50

3. Mjesto _____ 4. Crkva _____

5. U Biltenu mi se najviše sviđa (zaokruži sve na što se odnosi)

a) Intervju	f) Žena u misiji
b) Duhovni izazov	g) Zdravi život
c) Kolumne _____	h) Vijesti
d) Recenzije knjiga	i) Poezija
e) Svjedočanstva	

6. U Biltenu mi se najmanje sviđa (zaokruži sve na što se odnosi)

a) Intervju	f) Žena u misiji
b) Duhovni izazov	g) Zdravi život
c) Kolumne _____	h) Vijesti
d) Recenzije knjiga	i) Poezija
e) Svjedočanstva	

7. Tekstovi su:

a) predugački	d) teme su relevantne
b) prekratki	e) zanimljivi
c) teme su nerelevantne	f) dosadni

Sugestije: _____

8. Dizajn je:

- a) privlačan
- b) moderan
- c) prešaren

- d) premalo je fotografija
- e) previše je fotografija
- f) potreban je redizajn

Sugestije: _____

9. Zanimale bi me teme:

10. Voljela bih da Bilten ima još i:

11. Kada bismo mijenjali ime Biltena, htjela bih da novo ime bude:

12. Željela bih doprinositi stvaranju Biltena (pisanjem, fotografijom, dizajniranjem)

- a) da b) ne

13. Ako DA, možete me kontaktirati na:

Ovu anketu možete ispuniti i online:
bit.ly/2EV2cSw

Bilten anketa 2018.

Margarete Sečen

Misija uz jutarnju kavu

Da misija nije nešto tamo negdje, daleko i veliko, već naš svakodnevni život s onima koji nas okružuju, pokazuje i primjer Margarete Sečen iz Rijeke. Na proslavi njezinog sedamdesetog rođendana, mnogi su ostali dotaknuti recitacijom njezinih susjeda, koju su napisale posebno za Margarete o tome koliko je ona utjecala na njihov život i kako im je na jednostavan način donijela Božju poruku nade i ljubavi. Potaknuta tom recitacijom, Višnja Roksandić oduševljeno nam se javila s idejom da i čitatelji Biltena upoznaju tu ženu u misiji.

Margarete Klemm Sečen, ili Megi kako je svi njezini poznanici zovu, rođena je u mjestu Birkenfeld u Njemačkoj, 1947. godine. Išla je u metodističku crkvu i sa svojih 15 godina, prihvatila je Krista kao osobnog Spasitelja. Od tada je Megi aktivna u raznim crkvenim službama – radila je kao vjeroučiteljica, pjevala u zboru, što čini još i danas, već ukupno 55 godina, sudjeluje u ženskom radu, Doručku za žene i mnogim drugim crkvenim projektima. Kao djevojka dolazila je u Hrvatsku na kampove svoga strica, pastora Franje Klemma, gdje je upoznala Tihomira Sečena, svog budućeg supruga s kojim je imala tri sina. Megi i Tihomir u Hrvatsku su se doselili 1981. i postali aktivni u radu baptističke crkve u Rijeci. Oboje su na razne načine dotakli živote brojnih ljudi oko sebe, u crkvi i izvan nje. Pretprošle je godine Megi ostala bez svog najboljeg prijatelja i partnera u životu, Tihomira, ali je i dalje nastavila aktivno sudjelovati u životu i radu crkve. Sama kaže: “Božja milost nas je uvijek vodila u tih 49 godina zajedničkog života,

iako ponekad nije bilo lako. Imamo prekrasnu obitelj, braću i sestre.”

Da dob nije prepreka služenju, vidimo u tome što je Megi prošle godine doživjela svoj sedamdeseti rođendan koji smo obilježili proslavom s njezinom obitelji i prijateljima, ljudima koji su dotakli njezin život, a i ona njihov, a tako smo upoznali njezine prijateljice, susjede Ticianu, Tonku i Ljerku, koje su svjedoci njezine službe. To su žene s kojima Megi svako jutro u 7 ispija kavu te zajedno imaju vrijeme molitve i tihi čas. Potaknula ih je da uz Oče naš počnu moliti i slobodne molitve zahvale i potrebe. Koliko je Megi dotakla njihov život, pokazale su i recitacijom koju su napisale i podijelile je s prisutnima.

“Dok tekli su svakodnevno životi naši
puni padova i uspona, oblaka i sunca,
došla je polako na kave naša Megi
i pronašla put do naših srca.
Mi već tražile smo Boga, pomalo lutajući.
Još nesigurne gdje je istina.

A ona, jedna smirena, otmjena dama,
lagano ukazuje nam put do Božjeg Sina.
I svako dana jedan stih donese,
jedan osmijeh, blagoslov, razumijevanje i
toplinu...”

Gore navedene riječi samo su dio njihovog doživljaja naše sestre Megi, a mislim da se kroz taj njihov izričaj obistinio i naputak iz Biblije: “Vi ste, očito, pismo Kristovo... napisano ne crnilom, nego Duhom Boga živoga...” To je ono što i mi vidimo u našoj Megi.

Višnja Roksandić

Sigurnost u magli amnezije

Zнала sam samo da mi je ime Vesna, da vjerujem u Isusa i da, ako umrem, bit ću s Bogom. Gdje sam parkirala automobil, zašto sam se obukla baš tako, kako sam stigla u bolnicu, nisam znala. Iako sam bila svjesna da mi s pamćenjem nešto nije u redu, osjećala sam se sigurno, spokojno.

Prolazna globalna amnezija izazvana stresom na poslu i emocionalnom boli koju sam duboko potisnula. I kažem: hvala ti, Gospodine! Pamćenje se polako počelo vraćati, a meni je Bog govorio. Psalam 103, 1 - 6 doslovce se slagao u moj um i postajao za mene istina. Kao da sam se ponovo rodila. I bilo je to svježe izlivanje Svetoga Duha! Razumjela sam i kako mi se to „k'o orlu mladost obnavlja“. Morao me je zaustaviti! Bila sam previše svoja. Uvijek sam se bojala i pomisliti da mi s mozgom nešto nije u redu, da ne mogu pamtiti, razmišljati, smišljati, znati... No, dogodilo se. Cijelim sam bićem znala da njemu pripadam. Bilo mi je potpuno svejedno što će biti sa mnom. Nošena molitvama, imala sam osjećaj da se ljuljuškam na površini divnog, toplog mora. Iz bolničkog sam kreveta kroz prozor gledala šumu i divila se Stvoritelju. Govorio mi je koliko me voli i da sam mu važna i da je uvijek sa mnom. Osloboodio me straha koji me tlačio i krao mi radost. Postala sam svjesnija koliko smo mi, koji po-

znamo živoga Boga, bogati! Koliko je naš život smisleniji i ljepši. Ljudi su podijeljeni samo u dvije skupine: spašeni i nespašeni. I kada tako gledam ljude, ne mogu a da ne molim, ne govorim, ne pomažem...

Sodmakom od nekoliko dana mogla sam jasno vidjeti koliko je milostiv moj Gospodin. Birao je mjesto, vrijeme i ljude kada je dopustio amneziju. Bila je subota prijepodne, na grupi s mojim sestrama, u crkvi. Je li moglo bolje? Po povratku kući iz bolnice, imala sam čežnju za njegovom blizinom. Čitala sam Riječ, molila, razmišljala. Slušala sam, a on mi je govorio. Učio me, hrabrio, dao nove spoznaje, novu nadu.

Kažu da se prolazna globalna amnezija javlja samo jednom. Iako neugodno stanje, zahvaljujem na svakom trenutku koji sam prošla. Kada mi dođe neko teško, neugodno ili bolno stanje, sjetim se istine koja je prožela moje biće i Duh me podsjeti tko je naš Bog te da smo u njemu zapečaćeni zauvijek. S ljubavlju i obožavanjem izričem Davidove stihove: „Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja, i sve što je u meni, sveto ime njegovo! Jahve čini pravedna djela i potlačenima vraća pravicu“ (Psalam 103, 1, 6).

Vesna Brezović

Projekt "Aj' nemoj"

Promatrajući stvarnost društva u kojem se nalazimo i razmišljajući o njoj u kontekstu naše kršćanske vjere, ove smo godine odlučili organizirati projekt podizanja svijesti o na-

silju nad ženama pod nazivom "Aj' nemoj". S jedne strane, kroz projekt smo htjeli mlade, a i širu javnost, osvijestiti za problematiku nasilja nad ženama, a s druge pokušati vidjeti što mi možemo učiniti kako bi se prisutnost nasilja smanjila i s vremenom potpuno iskorijenila iz našeg društva. "Nasilje nad ženama prisutno je u svim društvima, a razlike možemo naći u dominantnim oblicima nasilja, odnosu prema nasilju, kao i mehanizmima zaštite žena žrtava nasilja. Problemi s kojima se danas suočavamo i dalje su vezani uz nizak broj prijava nasilja nad ženama. Razlozi neprijavljivanja su brojni, npr.: strah od počinitelja, dugi sudski procesi, niske kazne za počinitelje, nepovjerenje u nadležne institucije, [itd.] Svi navedeni mogući razlozi, pridonose činjenici da se npr. seksualno nasilje ubraja u najmanje prijavljivane zločine s najvećom proporcijom tamnih brojki. Na 1 prijavljeno silovanje dolazi čak 15-

20 neprijavljenih slučajeva silovanja, dok kod obiteljskog nasilja na 1 prijavljeno dolazi 10 neprijavljenih slučajeva." (Preuzeto s <http://www.sigurnomjesto.hr/radna-preveniciji-i-suzbijanju-nasilja/statistika/>) S obzirom da vjerujemo da "na mladima svijet ostaje" i da vjerujemo da naša vjera, ako je iskrena, mora biti i djelotvorna, odlučili smo porazgovarati o toj problematici i vidjeti kako i što mi kao mladi možemo učiniti. U sklopu našeg projekta organizirali smo panel razgovor kroz koji smo željeli studentima podići svijest o problemu nasilja nad ženama. Panel razgovor vodila je Lana Bobić, teologinja i aktivistica za ženska i ljudska prava. Gosti govornici bili su: Martina Strunjak, dipl.iur, stručna suradnica pravobraniteljice za ravnopravnost spolova, koja nas je upoznala s problemom nasilja nad ženama u RH te na koje se načine može pomoći žrtvama, iz teološke i kršćanske perspektive o tom su problemu govorili doc. dr. sc. Ksenija Magda, sveučilišna profesorica novozavjetne teologije i predsjednica Ženskog odjela Svjetskog saveza baptista i dr.sc. Danijel Berković, profesor hebrejskog jezika i starozavjetnih studija.

Kroz panel smo imali priliku slušati i promišljati o našoj ulozi u društvu koje se bori s tim problemom, koja je uloga crkve te na koji način kao kršćani možemo utjecati

na promjenu svijesti naše okoline. Panelu je prisustvovalo tridesetak sudionika, od kojih su dio bili mladi i studenti iz zagrebačkih evanđeoskih crkava.

Vjerujemo da je takva vrsta projekata važna kako bismo kao kršćani mogli biti promjena u našem društvu. Vjerujemo da naše crkve imaju veliku ulogu, kako u podizanju svijesti o tom problemu, tako i u pomoći žrtvama koje su izložene nasilju. Naša vjera i način života trebaju biti motiv da iskoračimo u društvo i stanemo na stranu potlačenih, slabih i zarobljenih, a ovaj projekt bio je korak bliže promjeni kojoj svi težimo.

Ivana Gjurin

Predbožićno druženje žena u Belici

Četvrtu godinu za redom, prve nedjelje u prosincu (3. prosinca 2017.), održano je Predbožićno druženje žena, pod nazivom «Pripremite put Gospodinu».

Skup, pod organizacijom žena iz BC Belica, već je treći put održan u Društvenom domu Belica. I ove su se godine okupile žene različitih generacija i iz različitih krajeva Međimurja.

Druženje je započelo slavljenjem koje je vodio tim za

proslavljanje iz BC Belica i gošćom Sandrom Markov iz BC Mačkovec, koja je i sama skladala jednu od pjesama. Svoj životni put sa svim nazočnima podijelila je Judy Whiting iz BC Čakovec. Biblijski tekst iz Knjige proroka Izaije 40. poglavlje čitale su Evelin Horvat i Mirta Horvat iz BC Pušćine, a prigodnu poruku govorila je Heidi Turkalj. Ovogodišnja tema pod nazivom «Pripremite put Gospodinu» ohrabivala je nazočne da, unatoč životnim okolnostima, Bog nudi utjehu, snagu i obnovu. Dobra vijest koju trebaju svi čuti jest da je svemogući Bog naš Pastor. Izazov je biti spreman za onaj dan kad će Isus ponovo doći, biti pripravan – pouzdanjem u Boga i pokajanjem za naše grijehe – za drugi dolazak Gospodina Isusa Krista u tom adventnom vremenu.

Vrijeme druženja također je bilo izuzetna prilika za naše najmlađe. Naime, organiziran je i prigodan program za djecu, koji su vodile Karmen Horvat i Vesna Havaši iz BC Pušćine.

Zahvaljujemo Općini Belica, Udruzi dobrovoljaca i veterana na ustupljenim prostorijama, a također smo zahvalni i prijateljici Jadranki Mesarić te Bernardi Pin-

tarić koje su svojim trudom doprinijele izradi prigodnih poklončića.

Baptistička crkva Belica

Doručak za žene u Karlovcu

U Karlovcu se prošle jeseni, 18. studenoga 2017., u restoranu Zrinski, održao 9. Doručak za žene.

Rominjanje kišice i prohladno vrijeme nisu stali na put odazivu žena, kojih se tog jutra skupilo 147.

Tihi se žamor širio salom, kada je sestra Melanija Ružička počela čitati predivan biblijski tekst Hvalospjev ljubavi. Sve je utihnulo, širio se miris kave i čaja. Tema tog Doručka bila je - Ljubav nikada ne prestaje. Na samu temu govorio nam je pastor Jasmin Avdagić koji je istaknuo koliko je počašćen biti sudionikom tog događaja, a govorio je o ljubavi iz perspektive muškaraca.

Usljedio je red glazbe. Ivančica i Roko Bunčić uljepšali su nam vrijeme glazbom, a na red je došao i sam doručak.

Svoje je svjedočanstvo s nama podijelila draga sestra Nikolina Kubica. Njezina je vjera u Stvoritelja nadahnula mnoge te je velik broj žena ostao obogaćen za Nikolinino

nesvakidašnje iskustvo.

I ovoga smo puta pripremile pregršt poklona te smo podijelile razne poklon bonove, knjige kršćanskih tema, prekrasna rukom izrađena srca s porukom – Bog je ljubav. Ženama smo također ponudile i koristan seminar „Raširiti krila“, koji nam pomaže zagledati se u svoju nutrinu, otkriti vlastitu vrijednost, spoznati svoje talente, a evangelizacijskog je tipa. Odaziv žena nije izostao.

Tako je prošao još jedan Doručak za žene u Karlovcu. Veselimo se proljetnom, desetom Doručku, još uvijek uživajući u sjećanju na ovaj jesenski.

Danijela Mamić

Doručak za žene u Zagrebu

Ideja Doručka za žene krenula je u prošlom stoljeću u Švicarskoj, Njemačkoj i Austriji, a u Hrvatsku je došla preko Estere Knežević iz Rijeke, a zatim i u Zagreb 2004. godine pod vodstvom Angelelike Bosch. Svaki Doručak okuplja žene raznih profesija, obrazovanja, godišta, vjerske i nacionalne pripadnosti, a uz druženje i doručak, nudi i predavanja na aktualne teme bitne za žene danas. Kroz te se sastanke želi ženama ukazati na plodove osobnog odnosa s Kristom, dotaknuti žene u njihovim problemima kroz osobne razgovore i svjedočanstva u opuštenoj atmosferi te ženama pružiti mogućnost

da upoznaju i prihvate Isusa Krista. Sastanci se po željama žena nastavljaju i izvan Doručka na raznim radionicama i proučavanjima. U Hrvatskoj se sve odvijalo pod vodstvom koordinatorice Angelike Bosch, a njezinu je zadaću uspješno preuzela Marina Vukelić. Posljednji Doručak za žene u Zagrebu u restoranu Palfi, održan je u studenome 2017. godine s temom "Kako postići ravnotežu u životu?"

Govornice na tu izazovnu temu bile su doc. dr. sc. Ksenija Magda i MPhil. Ela Magda. Izlaganje je bilo vrlo poučno, zanimljivo, pa čak i pomalo provokativno s obzirom da je Ksenija govorila o trima vrstama žena u čijem smo se opisu sve mogle pronaći. Nakon nje je došao dio kada je Ela hrabro podijelila svoje iskustvo zapadanja u beznade u jednom segmentu svojega života. Ono što nas je konkretno dojmilo bila je činjenica da, usto što su Ksenija i Ela u nekim segmentima suradnice, one su prije svega majka i kći koje imaju iste borbe kao i svaka druga majka i kći. Vidjeli smo koliko je velik blagoslov imati pametne savjetnike u određenim trenucima našeg života i biti voljan poslušati savjet.

S obzirom da je to bio posljednji Doručak za žene u 2017. godini, ta nam je tema dala vjetar u leđa da se uhvatimo u koštac s mnogim stvarima, da uspostavimo ravnotežu na raznim poljima u našim

životima i da pobjedonosno zakoračimo u 2018. godinu. Bez ravnoteže nemoguće je dovršiti utrku i uzeti vijenac pobjede.

*Nela Mayer Williams i
Hana i Nika Melinščak*

Sastanak Izvršnog odbora Ženskog rada

U Zagrebu se 27. veljače 2018. sastao odbor Ženskog rada pri Savezu baptističkih crkava u RH. Zajedno okupljene, članice su uz poticajne riječi o nadi u Kristu i Kristovom pozivu na rad u njegovom djelu, koje su podijelile Marijana Crnković i Sandra Bićanić, razmišljale o tome kako to zaista učiniti kroz rad odbora i svih hrvatskih baptističkih žena. Članice odbora bile su potaknute i ohrabrene svim inicijativama i službama koje rade baptističke žene u Hrvatskoj a o kojima se moglo čuti i vidjeti i na nacionalnoj ženskoj konferenciji 2017. godine u Čakovcu.

Radni dio sastanka obuhvaćao je izvještaj s prošlogodišnjeg Obiteljskog kampa

Činta, jednog od projekata ŽR pri SBC u RH, koji je iznijela prošlogodišnja voditeljica i predsjednica hrvatskih baptističkih žena, Vesna Brezović, te se razmišljalo kako kamp još poboljšati i promovirati među mladim obiteljima u Savezu kao važan projekt i mjesto na kojemu mogu dobiti odmor, fizički i duhovni. (Za sve one koji žele nekome pomoći da to doživi, već se sada na račun ŽR mogu početi uplaćivati donacije za OK Činta.) Slijedio je izvještaj urednice Biltena, Sperance Tomin, o tome kako je Bilten kao interno glasilo već polako prešao te granice i kako još uvijek sanjamo o tome da postane ženski kršćanski časopis te kako će ove godine izaći 100. broj. Izlazak stotog broja pratit će i mali slavljenički događaj u studenome.

Kroz financijsko izvješće vodila nas je blagajnica Sandra Bićanić te se razgovaralo o projektima koje ŽR može i financijski podržavati.

Odbor ŽR pri SBC u RH

Financijsko izvješće Ženskog rada

UPLATITELJ/ISPLATITELJ	PROJEKTI						SVEUKU-PNO
	BILTEN	KOTIZACI-JA ŽR	OKČ	2 KN KLUB	DAN MOLITVE	FOND SOLIDAR-NOSTI	
Saldo od 10.11.2017.	-4,073.25	14,319.16	2,428.96	3,645.00	14,575.00	20,030.10	50,924.97
PRILJEVI							
BC ANDRIJAŠEVCI					1,140.00		1,140.00
BC DARUVAR					500.00		500.00
BC DUGA RESA						500.00	500.00
BC KARLOVAC I DUGA RESA	800.00				2,000.00		2,800.00
BC KARLOVAC				850.00		1,000.00	1,850.00
BC OSIJEK				220.00			220.00
BC PAKRAC					1,300.00		1,300.00
BC PETRINJA	600.00				1,000.00		1,600.00
BC RIJEKA	150.00				1,370.00		1,520.00
BC SEVERIN NA KUPI					1,000.00	500.00	1,500.00
BC SION SIRAC	200.00				900.00		1,100.00
BC SPLIT	360.00						360.00
BC ŠIBENIK						200.00	200.00
BC ZAGREB, DUBRAVA MALEŠNICA					1,549.00		1,549.00
Namjenska sredstva							
Uplate za OKČ od učesnika kampa			1,500.00				1,500.00
Ostali doprinosi Ženskom radu							
Melita Cesar Milovanovic					100.00		100.00
Kata Lendel						200.00	200.00
Katarina Novak				100.00			100.00
Časni Bernarda				200.00			200.00
Pasivana kamata banke		0.77					0.77
UKUPNO PRILJEVI:	3.000,00	1.000,66	200,00	700,00	2.500,00	2.710,00	10.110,66
ODLJEVI							
Donacije ŽR za projekte						-1,200.00	-1,200.00
Donacija ŽR iz solidarnosti						-1,000.00	-1,000.00
Troškovi platnog prometa banke		-189.70					-189.70
Putni i ostali troškovi čl. IO		-932.66					-932.66
UKUPNO ODLJEVI:	0.00	-1,122.36	0.00	0.00	0.00	-2,200.00	-3,322.36
SALDO FONDA na dan 27.02.2018.	-1,963.25	13,197.57	3,928.96	5,015.00	25,434.00	20,230.10	65,842.38

Izvješće pripremila: Sandra Bičanić

Uplate možete izvršiti na:

Savez baptističkih crkava u RH, Radićeva 30, Zagreb.

IBAN: HR87 2484 0081 1064 1890 4

Kod uplata molimo u pozivu na broj naznačiti svrhu uplate kao i poštanski broj područja s kojeg se uplata vrši.

Npr. za uplatu iz Splita za Bilten, poziv na broj je 201-21000

pozivi na broj:	101-xxxxx	kotizacija	201-xxxxx	Bilten
	(xxxxx je poštanski broj)		203-xxxxx	OK Činta
	102-xxxxx	2kn klub	204-xxxxx	Fond solidarnosti
	103-xxxxx	Dan molitve		

Obična salata ili vrtna salata jedna je od najpoznatijih salatnih biljaka. U svijetu postoji oko 100 vrsta salata. Salata se od davnina koristi za pripremanje salata i kao vrijedan dodatak različitim jelima. Stari su Rimljani koristili njezin sok kao losion protiv opekлина od sunca, a listove stavljali na rane. Grci su salatu koristili kao uspavljujuće sredstvo. Starogrčki filozof Aristotel spominje salatu kao prirodni lijek, a grčki povjesničar Herodot dobro je spavao samo ako bi za večeru pojeo obrok salate.

Znanstvena su istraživanja pokazala da laktukarij u mliječnom soku salate ublažava bol, smiruje živce i djeluje uspavljujuće.

Ljekovita svojstva i primjena salate

Mliječni sok, kao i čitava salata, sastoji se uglavnom od vode. Premda u salati ima do 95% vode to nimalo ne umanjuje njezinu hranjivu i ljekovitu vrijednost jer obiluje dragocjenim mineralima i vitaminima. Od minerala sadrži kalij, kalcij, natrij, vitamine C, B2, A. Vitamin E snažan je prirodni antioksidans koji štiti stanice tijela. Natrij je koristan za regulaciju vode

u organizmu i solne kiseline u želucu. Kalcij je koristan za kosti, mišiće, živce i zgrušavanje krvi te kao zaštita od raznih upala.

Salata kao prilog glavnom jelu

Bilo koju vrstu salate treba oprati, škarama usitniti, dodati po želji i ukusu rotkvice, češnjak, luk, sol, bućino ulje, jabučni ocat.

Preporučam da jedemo što više obroka salate u tjednu kako bismo pomogli tijelu da se odupre bolestima i upalama te da budemo smireni.

Salata kristalka s hrskavom slaninom

1 glavica kristalke, ulje, kiselo vrhnje, limunov sok, soli, sitno nasjeckan peršin, malo maslaca, nasjeckani luk, kockice slanine nasjeckane i prepržene.

U zdjelu stavite očišćenu, nasjeckanu salatu i prelijte umakom od vrhnja, soli, ulja i limunovog soka. Slaninu prepržite i dodajte salati.

Franciska Kerep

Kuna po kuna korak po korak do Činte

Ženski rad pri SBC u RH

Raiffeisen Bank Austria
Petrinjska 59, 10000 Zagreb, Croatia

Broj računa (IBAN): **HR8724840081106418904**

Poziv na broj: šifra 203 i poštanski broj
(npr. 203-10000 za uplatu iz Zagreba)
SWIFT: **RZBHR2X**
Svrha uplate: **donacija za OK Činta**

Kuna po kuna – korak po korak do Činte akcija je kojom se žele prikupiti financijska sredstva za pomoć obiteljima koje će biti dio Obiteljskog kampa. Akcija „Kuna po kuna – korak po korak do Činte“ financijski pomaže obiteljima, koje nisu u mogućnosti, da dođu na Čintu. Upravo sam naziv govori da je i manji iznos dovoljan da bismo u tome uspjeli. Za pomoć je dovoljno donirati i 1 kunu, posebno ako je od srca i ako se što više ljudi uključi.

OBITELJSKI KAMP ČINTA